

Πού 'σαι Θαν-ά-α-α-α-ση
ο φαλακρός πράκτωρ 000 σας ζητά στο τηλέφωνο

Χρόνια έψαχνα να βρω τη λύση ενός σύνθετου, όπως αποδείχτηκε, προβλήματος. Μία επίδειξη δειλίας εκ μέρους μου σε μια κρίσιμη στιγμή είχε σαν αποτέλεσμα την απώλεια ενός σπουδαίου ντοκουμέντου. Γιατί να κάνω κάτι τέτοιο; Καταραμένο κουμπί! Η λύση ήρθε τελικά και με βρήκε μόνη της το παράξενο καλοκαίρι του 2017, το πρώτο χωρίς τον Κούνδουρο που είχε πεθάνει τον Φλεβάρη της ίδιας χρονιάς.

Ήμουν στο μετόχι του καλού μου φίλου του Δρέτου, κατά κόσμο Γεώργιου Δρετάκη στον Καλαβρό κοντά στην υπέροχη Μυρσίνη. Και τότε ο Γιώργης μου διηγήθηκε κάτι αποκαλυπτικό. Ότι πριν λίγες μέρες την ώρα που ξημέρωνε, ένα μεγάλο γεράκι με άνοιγμα φτερών κοντά δυο μέτρα εμφανίστηκε άξαφνα στο μετόχι του κι έκατσε να λιαστεί στην εσοχή που κάνει το παράθυρο της κουζίνας στον πετρόχτιστο ανατολικό τοίχο. Τρομερή τύχη! Ο ίδιος ήταν μέσα στην κουζίνα και παρατήρησε το πουλί πίσω από το τζάμι για πολλή ώρα. Ήταν ένα υπέροχο πουλί, μου είπε ο Γιώργης, τόσο κοντά του -ούτε μισό μέτρο απόσταση- κι όμως εκείνο αδιαφορούσε για την ανθρώπινη παρουσία. Σα να ήταν ο Γιώργης αόρατος!

Εκ των υστέρων βέβαια οι επιστημονικές παρατηρήσεις του Δρέτου έλυσαν το μυστήριο: Εκείνη την ώρα είχε αντηλιά. Το τζάμι στο παράθυρο της κουζίνας έλαμπε εκτυφλωτικά και το πουλί δεν μπορούσε να τον δει απ' έξω προς τα μέσα, ενώ ο Γιώργης είχε καθαρότατη εικόνα από μέσα προς τα έξω. Έτσι είχε και την ευκαιρία να μελετήσει από πολύ κοντά αυτό το άγριο πλάσμα, που κανονικά θα ήταν αδύνατο να το πλησιάσεις στην ελευθερία του. Μόνο δέσμιο σε ζωολογικούς κήπους, σε τσίρκα και σε άλλα ανθρώπινα τερατουργήματα θα μπορούσες να προσεγγίσεις ένα αγρίμι. Κι εγώ ρώτησα τον Γιώργη αφελώς γιατί δεν έβγαλε το κινητό να το φωτογραφίσει. «Τρελός είσαι!», μου λέει, «Να διαταράξω τη στιγμή! Να φωτογραφίζω το θαύμα αντί να το ζω; Τι είμαι, κανένα παιδάκι που παίζει με το κινητό του όλη την ώρα; Ρε, σου λέω ήταν υπέροχο, γιατί να το χαλάσω!»

Αυτό ήταν! Είχα βρει τη λύση στο πρόβλημα που με ταλαιπωρούσε τα τελευταία επτά χρόνια και τώρα -από καθαρή τιμιότητα- θα πρέπει φυσικά να σας αφηγηθώ και το πρόβλημα. Ξεκινάω γυρνώντας πίσω στο μακρινό 2010 ή 2011, κάπου εκεί μέσα. Είμαστε με τον Κούνδουρο στο σπίτι στο Μετς. Εκεί είχαμε δύο τηλεφωνικές συσκευές. Μία φορητή στον κάτω όροφο -που ακριβώς γιατί ήταν φορητή την χάναμε συνέχεια- και μία πολυσυσκευή τύπου τηλέφωνο-φαξ-τηλεφωνητής στον πάνω όροφο. Χτυπά, που λέτε, αυτή η ρημάδα η πολυσυσκευή και στο πέμπτο χτύπημα -με τον Νίκο να αδυνατεί να εντοπίσει το φορητό τηλέφωνο- σηκώνω εγώ το ακουστικό από

τον πάνω όροφο, όπου καθόμουν στο γραφείο και αποδελτίωνα δε θυμάμαι τί.

«Νίκο εσύ; Ο Θανάσης είμαι», λέει μια τρεμάμενη φωνή στο ακουστικό και «τα κάνω πάνω μου». Είναι ο Βέγγος! Δεν υπάρχει αμφιβολία. «Μια στιγμή παρακαλώ κύριε Θανάση να τον φωνάξω», λέω εγώ «Ναι, παιδί μου, σε παρακαλώ» λέει εκείνος. Τρέχω σίφουνας κάτω. Ξεκινώ ν' ανακατεύω το χάος σε τραπεζάκια, γραφεία, ντιβάνια. Χαρτιά πετάγονται, μαξιλάρια κατρακυλάνε, δεκάδες τηλεκοντρόλ -σχεδόν όλα παλιά και άχρηστα- εκσφενδονίζονται, DVD και βιβλία πέφτουνε, ο Μιχάλης ο γάτος της Σωτηρίας τρομάζει κι εξαφανίζεται. Κάποτε εντοπίζω επιτέλους το τηλέφωνο και το πασάρω ανοικτό στο Νίκο, που με κοιτάζει όλη αυτή την ώρα χωρίς ερωτήσεις, ατάραχος.

Το τηλεφώνημα ήταν έκπληξη και για τον Νίκο. Είπε ότι είχαν να μιλήσουν με την ησυχία τους πάνω από δέκα χρόνια. Εγώ σούρθηκα ξανά στο γραφείο του πάνω ορόφου και έπιασα το ακουστικό, που είχα αφήσει ανοικτό. Πήγα δήθεν να το βάλω πίσω στη θέση του χωρίς φυσικά να το κάνω. Έβαλα το ακουστικό στο αυτί και υφάρπαξα ολόκληρη την κουβέντα των δύο παλιών φίλων, που κράτησε περισσότερο από μία ώρα. Ο Βέγγος πρέπει να είχε περάσει ένα βαρύ εγκεφαλικό και δεν ήταν και πολύ καλά. Ο Νίκος είχε χτυπηθεί πρόσφατα από ληστές και μόλις είχε βγει από την εντατική. Τη σχετικά σύντομη επισκόπηση της υγείας τους διαδέχτηκαν πράγματα φοβερά -τόσο τρυφερά- για παιδιά, εγγόνια, έρωτες, φιλίες, εξορίες, ταινίες.

Δεν υπάρχει καμία περίπτωση να σας πω λεπτομέρειες κι αυτά τα λίγα προϊόντα υποκλοπής, που σας εκμυστηρεύτηκα, πολλά σας είναι. Αν ήθελα άλλωστε θα είχα πατήσει και το κουμπί. Αχ το κουμπί! Αυτό το καταραμένο κουμπί, που μου δημιούργησε το πρόβλημα. Γιατί βλέπετε, στην απεχθή πολυσυσκευή ένα φωτεινό κόκκινο κουμπάκι αναβόσβηνε κι αν πατούσες αυτό το κουμπάκι, η συνομιλία καταγράφονταν! Το χρησιμοποιούσαμε συνέχεια αυτό το κολπάκι. Όταν για παράδειγμα προσκαλούσαν τηλεφωνικά τον Νίκο να πάει σε κάποια εκδήλωση εμείς καταγράφαμε τη συνομιλία και στο τέλος της ημέρας περνάγαμε όλα τα παρόμοια στοιχεία, που είχαν συγκεντρωθεί από την κασέτα σε ένα καρνέ. Κι όμως, μία ολόκληρη ώρα με το δάκτυλο στο κουμπάκι δεν το πάτησα ποτέ.

Κι από εκείνη την ημέρα σιχτίριζα τον εαυτό μου που δήθεν στέρησε την ανθρωπότητα από ένα τόσο σπάνιο ντοκουμέντο: Την τελευταία συνομιλία Βέγγου-Κούνδουρου! Και προσπαθούσα να βρω τη λύση στο μέγα πρόβλημα: Πώς υπήρξα τόσο δειλός, τόσο άτολμος, εγώ που εκπαιδεύτηκα από τον ίδιο τον Κούνδουρο να 'μαι ψυχρός κι αδίστακτος; Τί ήταν αυτό που με εμπόδισε να πατήσω το κουμπί, όταν το δάκτυλό μου ήταν όλη την ώρα πάνω από το κουμπί;

Τελικά έλυσα τις απορίες μου και λυτρώθηκα πολλά χρόνια αργότερα με το γεράκι του Δρέτου, που σας έλεγα στην αρχή. Γιατί, όπως ακριβώς έκανε κι ο Γιωργής έτσι κι εγώ δεν πάτησα το REC όχι γιατί ήταν παράνομο, όχι γιατί δε θα μπορούσα στο μέλλον να διαφυλάξω την αρχαική και όχι την κουτσομπολίστικη χρήση του ντοκουμέντου μου, αλλά γιατί -χωρίς να το έχω καταλάβει τότε- ένιωθα ότι αυτή καθεαυτή η μηχανική καταγραφή της συνομιλίας θα τσαλαπατούσε τη μαγεία της στιγμής. Της δικής τους στιγμής, αλλά κυρίως της δικής μου στιγμής.

Συγγνώμη ανθρωπότητα αλλά τώρα πια ξέρω γιατί έκανα το σωστό και δε σκάω πια. «Θενκς του γιού», φίλε Δρέτο!